

Pochlovický zvonek

Zpravodaj nejen pro klienty Sociálních služeb v
Kynšperku nad Ohří
Podzim 2015

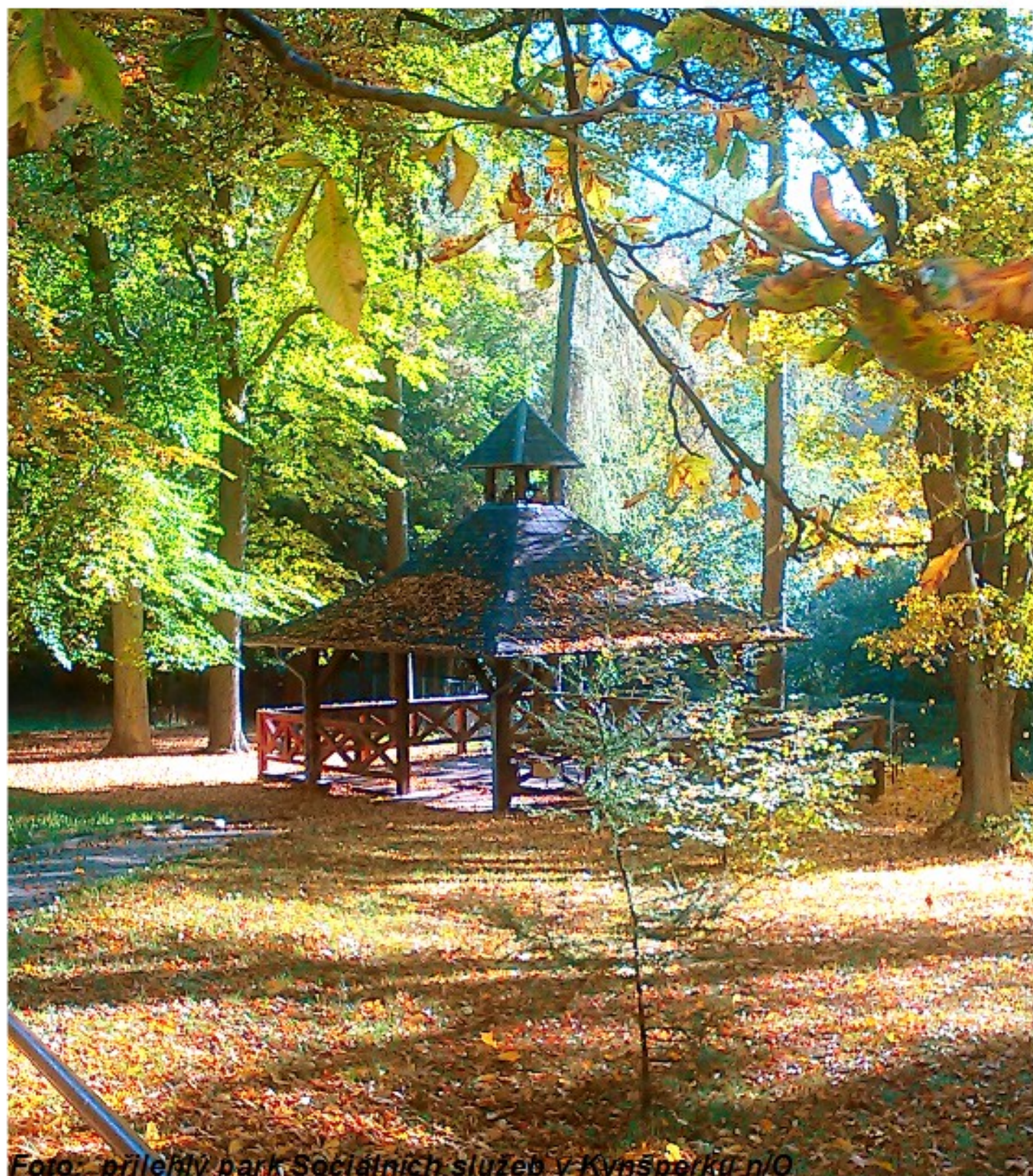

Foto: přílehlý park Sociálních služeb v Kynšperku n/O

Slovo ředitele

Vážený přátelé, vážení zaměstnanci !

S blížícím se koncem kalendářního roku si dovolím malou rekapitulaci. Myslím, že ten letošní rok se až tak moc od těch minulých neodlišoval. Snažíme se dotvářet podmínky k bydlení, péči a využití volného času co nejdůstojněji a s přihlédnutím k potřebám a možnostem. Nejsem přesvědčen, ale doufám, že se dlouhodobý propad příjmů plynoucích do sociálních služeb zastavil a snad se ani neprojevil v kvalitě poskytované péče. Jak já říkám....hůř už bylo ! Dotváříme prostředí jak v prostorách pavilonů, tak v celém areálu. Pořizujeme další a další prostředky, které by měly práci usnadnit a péči zkvalitnit. Získali jsme prestižní ocenění Značky kvality, které nás do budoucna výrazně zavazuje k ještě větší profesionalitě a aktivitě. Rádi se s vámi podělíme o postřehy a náměty, ať už na domluveném setkání nebo můžete využít mnoha schránek důvěry k tomu určených.

Chci věřit tomu, že se jako klienti našeho zařízení cítíte dobře, spokojeně a že je o vás postaráno v dostatečné míře. Jsem přesvědčen, že drtivá většina našich zaměstnanců jsou profesionálové a svou práci vykonávají s dostatečnou mírou citu a pochopení.

Do nového roku přeji již nyní a všem....mnoho zdraví a pohody a úspěšný celý rok a zároveň klidné a šťastné prožití vánočních svátků.

• Čtyři hvězdičky za péči o naše blízké ...

- I když asi každý starší člověk touží žít v kruhu své rodiny, v prostředí, na které byl celý život zvyklý, zdaleka ne všem se toto přání splní. Náš životní styl se mění, lidé se stěhují za prací a vícegenerační rodiny jsou stále větší výjimkou. A když se prarodiče dožijí věku, kdy už se o sebe nedokáží sami postarat, je třeba jim zajistit odpovídající bydlení a péči, aby mohli prožít plnohodnotné stáří.
- Zdaleka ne všechny domovy a zařízení pro péči o seniory ale splňují představy o ideálu, který bychom chtěli svým blízkým dopřát. Proto jsou nesmírně důležité aktivity směřující ke zlepšení podmínek v domovech pro seniory, které z - v minulosti mnohdy obávaných - "domovů důchodců" dělají moderní zařízení hotelového typu, kde se úroveň ubytování i péče podobá spíše lázeňskému pobytu či rekreaci. Právě takovým projektem je Značka kvality v sociálních službách v Programu Česká kvalita.

Přidělení značky je podmíněno splněním přísných podmínek. Hodnotící kritéria byla rozdělena do pěti základních oblastí, které jsou z pohledu seniorů, ale i odborníků, pro kvalitu v domově pro seniory nejdůležitější: Ubytování, stravování, volný čas a kultura, partnerství a péče.

Význam značky ale není pouze v hodnocení stávajícího stavu. Certifikovaný domov dostává hvězdičky, podle počtu získaných bodů, ale i podrobný popis nedostatků ve svých službách. Což je i návodem, jak své služby zlepšovat do budoucna a přinášet klientům stále lepší servis.

Přísnost a objektivitu hodnocení při udílení značky potvrzuje její bezproblémové přijetí do vládního Programu Česká kvalita, který sdružuje nezávislé, objektivní a důvěryhodné značky kvality na českém trhu.

Foto: zleva
Miloslav Čermák,
Jiří Hrubý,
Jiřina Vaculová,
Jiří Horecký –
prezident APSS

Gratulujeme

našim klientům, kteří na podzim oslavili svá
životní jubilea ...

Čarková Jarmila 75

Dvořáková Bohumila 85

Frigová Helena 75

Hlavatá Anna 90

Klaubrová Vilma 85

Langová Marie 80

Mašek Václav 75

Novotná Vlasta 95

Gratulace k 85.
narozeninám
paní Dvořákové
Bohumile
/ vlevo / a 95.
narozeninám
paní Vlastě
Novotné.

/zleva Věra Paulusová, Jiří Hrubý, Jaroslava Kržová/

Paní A. Hlavatá s rodinou při
oslavě 90. narozenin.

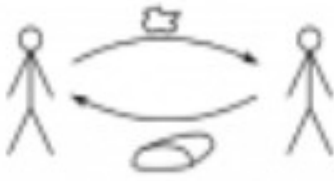
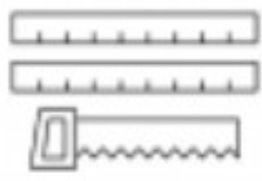
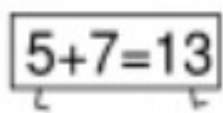
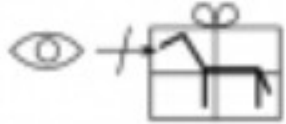
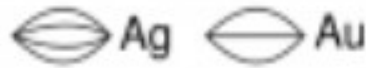
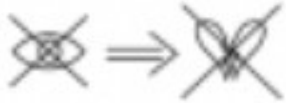
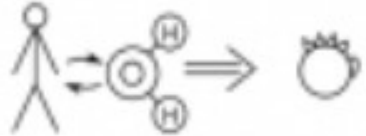
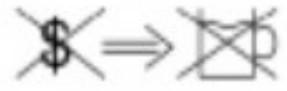
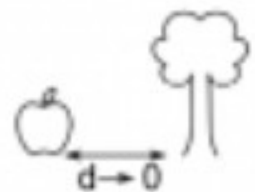
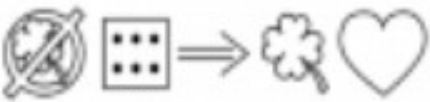
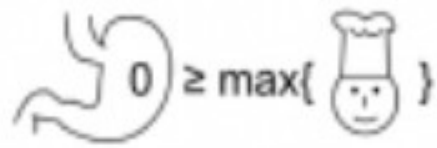
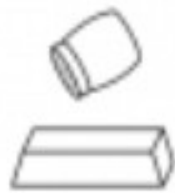
Další jubilantkou je paní Marie Langová, která oslavila 80. narozeniny
...ještě jednou Všem hodně štěstí, zdraví

Oslava životního jubilea paní Langové se svými nejbližšími...

Najděte všechna česká přísloví ukrytá v těchto piktogramech ?

Když uhodnete tři, jste dobří. Když devět jste frajeři!!!

A 	B 	C
D 	E 	F
G 	H 	I
J 	K 	L
M 	N 	O
P 	Q 	R
S 	T 	U
V 	W 	X

Pochmurné podzimní počasí nám zpříjemnili psí kamarádi, Karel, Jaroušek, Sára a Fixí a nejen oni...

A. Láska prochází žaludkem. B. Sytý hladovému nevěří. C. Ty na mne kamenem, já na tebe chlebem. D. Láska hory přenáší. E. Dvakrát měř, jednou řež. F. Lež má krátké nohy. G. Darovanému koni na zuby nekoukej. H. Mluví stříbro, mlčí zlato. I. Neštěstí nechodí po horách, ale po lidech. J. Co oči nevidí, to srdce nebolí. K. Ranní ptáče dál doskáče. L. Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne. M. Bez peněz do hospody nelez. N. Jednooký mezi slepými králem. O. Jablko nepadá daleko od stromu. P. Zadarmo ani kuře nehrabe. Q. Ráno moudřejší večera. R. Neštěstí ve hře, štěstí v lásce. S. Hlad je nejlepší kuchař. T. Sůl nad zlato. U. Ve víně je pravda. V. Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá. W. Sejde z očí, sejde z mysli. X. Hloupý dává, hloupější kdo nebere.

Řešení piktogramů:

Hasič tělem i duší . . .

Zdeněk Matoušek

Narodil jsem se v roce 1948, rodina pocházela z Plzně.

Rodině z maminy strany patřila na Doubravce jatka. Rodiče přišli do západních Čech, původně do Karlových Varů, v roce 1946. S příchodem do Kynšperka n. O.

tatínek začal jezdit se sanitkou a maminka Matoušková jako první školní lékařka pracovala jako zdravotní sestra v Domově důchodců v D. Pochlovicích. Děda a táta byli hasiči tělem i duší. Táta přivedl k hasičskému sboru maminku i všech pět dětí.

Tak to se nebudu ani ptát, kdo a jak Tě přivedl k hasičům.

Byl to i tvůj dětský sen, stát se hasičem?

Já s hasičema prožil celé dětství a samozřejmě mě to hodně ovlivnilo. Dělal jsem všechno co moji rodiče, ti se motali pořád kolem hasičů a já s nima.

Takže by to mohlo vypadat, že jsem nesnil o ničem jiném. Ale když přišlo na lámání chleba a v posledním ročníku základní školy, jsem se měl rozhodnout

co dál, chtěl jsem se stát námořníkem. Měl jsem velkou podporu u pana ředitele. Jenže škola byla v Komárně a posluchači museli mít uniformu a vlastní vybavení a to všechno si museli koupit sami. A jak rozhodla hlava rodiny – to nepřicházelo v úvahu. Tak jsem se stal pěstitel – chovatelem. Musím říct, že i to mě bavilo a až po čase jsem se dostal zpátky k hasičům, mé životní lásce.

Zdenku, slyšela jsem, že máš i herecký zkušenosti?

No, když jsem byl na vojně /1967- 69/, tak si náš oddíl vybrali filmaři pro nějaký válečný film. Já sloužil u dělostřelců v Plzni, měli jsme děla Houfnice 152 mm a tak potřebovali někoho, kdo s tím umí zacházet.

Foto: tažená Houfnice 152 mm

Jaký to bylo, natáčet film?

...blbákovi. Honili nás od rána do večera, sem se postavte, teď utíkejte. Teď budete střílet, nakonec jsme vystřelili pouze jednou. Teď se budete na přání pana režiséra válet v bahně a ještě u toho zůstanete čistý. Tak tomu říkám filmové umění.

A nějaká veselá historka z natáčení by nebyla?

Vzpomínám si, ale to bylo až po vojně. Když se u Chotíkova natáčel film Na západní frontě klid, tak Honza Havel a Bohouš Bělina dostali vedlejší role a měli jako američtí vojáci v džípu někoho honit v zarostlém poli. Kluci si nechali oholit hlavy, zkrátka se připravili podle toho, co měli napsáno ve smlouvě. A než se s natáčením vůbec začalo, přijel kombajn, pole posekal a bylo po záběru. No, smál se jim celý Kynšperk.

A nejen jim. Lidi pronajímali svoje baráky s tím, že jim tam vystaví krby apod. No, vystavěli, ale kulisáci z papíru.

A teď konečně k Tvé životní lásce – hasičům. Předpokládám, že začátky nebyly jednoduché.

To opravdu nebyly. K požárům jsme chodili v oblecích, které nebyly ničím jiným, než lepšími montérkami, na nohách jsme nosili holinky a místo požárních přileb, jsme měli jen železné helmy. Po válce zůstal v Kynšperku starý Opel Blitz, který se stal časem nepojízdný, tak jsme dostali Pragu RN. Taky nic novýho, byl to vůz vyřazený z armády nebo civilní obrany nevím přesně. K tomu jsme měli ještě nějaká přenosná čerpadla a to bylo všechno. Hasičskou sirénu nám koupil můj děda, který nám fandil, protože byl hasič tělem i duší. Dodnes ji máme uloženou na stanici, jako památku. Až v roce 1975 jsme dostali první

nový vůz Škoda RTO /Trambus/. Hasičárna tehdy nebyla nic jiného, než garáž a věž. To patro nad garáží jsme si postavili sami, materiál jsme brali z bouraček v dnes už neexistující vesnici Jehličná. Všichni dobrovolní hasiči tenkrát jezdili čistit staré cihly. Do té doby se schůze dělali normálně u nás doma.

Jaká byla tenkrát struktura zásahů?

Tenkrát se hodně vyjíždělo k lesním požárům, k požárům seníků a stohů a taky k požárům uhlí ve sklepích. To byla hnusná práce. Donekonečna jsme tahali ze sklepa doutnající uhlí nebo brikety. Někdy byly zásahy hodně nebezpečné. Třeba když ve sklárně praskla vana se sklovinou. Tenkrát se třeba nejezdilo na autonehody, asi taky proto, že nebylo tolik aut.

A jak je to se zásahy dnes?

Kynšperští hasiči jsou JP II – to znamená, že jsou jednotkou dobrovolníků, která vyjíždí s profesionály a musí vyjet k zásahu do pěti minut od vyhlášení poplachu. Ale s profesionály jsme jezdili od začátku. S náma jezdil vždy Sokolov a jezdí dodnes. Tenkrát nám chyběla technika a tu musel doplňovat už zmiňovaný profesionální hasičský sbor ze Sokolova. Od té doby, co mají kynšperáci ve vybavení speciální kleště na vystřihování lidí z nabouraných aut, vyjíždí se velmi často i k dopravním nehodám. Není to pěkný pohled...

Je nad slunce jasné, že práce hasičů je hodně náročná. Určitě máš i ty nehezké vzpomínky...

Mám, jako každý hasič, ale na jeden zásah se mi hodně špatně vzpomíná. To se stalo na Tisový v elektrárně. Po výbuchu hořely kóje ve kterých byly rozžhavené kabely pod proudem. Byli tam i mrtví a nebýt toho, že nás na poslední chvíli varoval pracovník elektrárny – Jirka Novotný, neví jak by to dopadlo. Vlastně nám v tom zmatku, který tam panoval, zachránil život.

Vzpomínám si, že jednou i já sám si myslel, že to nepřežiju. To bylo při požáru v Koruně, všude kouř a bez kyslíkových masek to nešlo. Když nám docházel vzduch, museli jsme ven, jenže dveře nešly otevřít. Opakovaně jsme se snažili dostat ven, ale marně. Začali jsme šetřit kyslíkem a podávali si zatím jen jednu masku. Velitel zásahu Beránek si všiml, že jsme uvnitř přes limit. Vrazil dovnitř a vyhnal nás ven. Teprve při proběhnutí dveřma nám došlo, že dveře byly „lítačky“ - dovnitř tlačit „od sebe“ a ven táhnou „k sobě“. Celou dobu byly OTEVŘENÝ!

Vím o Tobě, že jsi byl několikrát vyznamenaný.

Ano, moc si toho vážím. Nejvíc si vážím vyznamenání, který mi předal někdejší

předseda vlády Stanislav Gross. Jsem držitelem nejvyššího svazového vyznamenání za zásluhy o bezpečnost státu.

Nemůžu se nezeptat na Tvoji početnou rodinu.

Mám tři kluky. Zdeněk je policistou a letos si dodělal vysokou školu. Mladší Luděk je hasičem v Chebu a nejmladší Marek je automechanik a zároveň velitel kynšperského sboru dobrovolných hasičů. To převzal po mě. Letos to je dvacet šest let, co mi umřela moje žena Dáša, jejich maminka. Už mám i tři vnučky a dva vnuky. Dvě vnučky chodí do kroužku hasičů.

To muselo být těžké, zůstat s dětmi sám, jak si to zvládal?

Já hlídal je, oni mne. Neuměl jsem třeba vůbec vařit, asi čtrnáct dní jsem jim vařil jen krupicovou kaši... *smích*. Moc mi pomohla moje sestra. Nevěděl jsem co je čí. Který věci komu z nich patří, ale kluci to neřešili. Každý den měli něco novýho... *opět smích*. A když nechtěli uklízet a pomáhat mi, tak jsem jim vyhrožoval, že si přivedu ženskou a to na ně platilo!... Mám je moc, moc rád.

Já dodám, že během rozhovoru, který vlastně trvá dodnes, jsem poznala, jak je Zdeněk na svou rodinu patřičně hrdý. Chci Ti poděkovat za poskytnutý rozhovor a protože Tě čeká další životní zkouška, popřát Ti jménem svým a jménem všech mých kolegyně a kolegů hodně štěstí a ještě více sil.

M. Pospíšilová

*Foto: Zdeněk Matoušek
dnes...*

Poznáváme Kynšperk nad Ohří a přilehlé okolí...

Pro někoho je okolí sociálních služeb v Pochlovicích důvěrně známé, pro někoho není. A tak první lokalitou, se kterou se seznámíme jak z pohledu historického tak z pohledu dnešní doby pomocí ptačí perspektivy je důl Božího požehnání, jehož bývalé ředitelství je součástí dnešního domova pro seniory.

Kynšperské dolové pole se rozkládalo v prostoru mezi Kynšperkem nad Ohří, Libocí, Kaceřovem a Pochlovicemi až k patě Chlumské hory a řece Ohří. V roce 1930 jeho výměra činila 5.655.499 m². Uhelňá sloj zde měla mocnost 20-24 m a největší hloubku 70m. S těžbou uhlí se v tomto prostoru začalo už v polovině 19. století, většího významu však těžba nabyla v 70. letech v souvislosti s dokončením stavby železniční trati Cheb-Chomutov. V roce 1871 vzniká Kynšperská báňská společnost (Königsberger Bergbaugesellschaft) založená říšskoněmeckými podnikateli a holandskými kapitalisty. Ta se v roce 1875 rozchází a 14. 02. 1875 vzniká nová společnost Kynšperské uhelné těžařstvo (Königsberger Kohlenbergwerk) Přesto, že uhlí zde uložené bylo velmi mladé a vcelku špatné kvality, dobře se hodilo pro briketování. Na vině byl vysoký obsah bitumenu, neboli živice. Nejčastější formou živice je asphalt nebo dehet.

Foto: Letecký snímek „Božího požehnání“ z roku 1952

Uhlí se dobývalo jednak hlubinně, jednak lomově a bylo dopravováno do briketáren k dalšímu zpracování. Kynšperské brikety byly velmi žádané nejen u nás, ale i zahraničí. Většina produkce šla na vývoz.

Samotný důl Boží požehnání u Pochlovic byl otevřen v roce 1880. Byl 67 m hluboký a jeho větmá jáma 67,2 m. V témže roce byla nedaleko dolu postavena první kynšperská briketárna. Byla druhým závodem tohoto druhu

u nás a v celém tehdejší Rakousko-Uhersku vůbec. Kynšperská briketárna byla dlouho největší a nejvýznamnější závod u nás, až do roku 1905 také jediný. S dolem Boží požehnání byla od počátku spojena podzemní vozíkovou lanovkou. Uhlí se zde drtilo na válcích na prach a při tom se sušilo. Později se k sušení používaly Schulzovy sušičky a talířové pece. Odtud z počátku směřovalo do dvou prstencových lisů a s postupem času jich bylo instalováno 18 a odtud

Foto: Briketárna zdejších dolů s vojenskou jednotkou čsl. armády v roce 1945

do zvláštních briketovacích forem. Už v roce 1888 bylo v briketárně nainstalováno dynamo na elektrické osvětlení a v roce 1911 zde byla postavena menší elektrárna. Od devadesátých let 19. století závisel rozvoj kynšperského briketárenství především na dostatku levného lomového uhlí. Částečné vyčerpání jeho zásob a nahrazení uhlím dováženým působilo nemalé potíže. Kynšperské briketování bylo v roce 1954 úplně zastaveno.

V životě zdejších horníků hrálo nemalou úlohu pochlovické sídliště, dělnická kolonie. Skoro všechny malé a špatně vybavené domky patřily podniku. Kolonie byla i přirozeným politickým střediskem a měla nemalý význam ve zdejším dělnickém hnutí. Důležitou událostí v životě zdejších horníků bylo založení Kynšperské pomocné nemocenské pokladny (1889), která patřila k nejstarším u nás a Dělnického podpůrného fondu (1906).

Valná hromada se 18.02.1911 usnesla a podnik byl přeměněn na Kynšperské uhelné doly a briketárny s. r. o. Pod novým vedením hned v prvních letech 1911 – 1913 byly provedeny velké rekonstrukce obou briketáren a byly rozšířeny oba pochlovické lomy a zvýšil se i počet zaměstnanců. Za války došlo k zastavení investic a přes počáteční nárůst výroby došlo ke značnému poklesu těžby a výroby. Po válce těžba uhlí poněkud stoupla, ale výroba se naopak dostala v důsledku technických a odbytových potíží do trvalého poklesu, z něhož se už nikdy nevzpamatovala. Těžba uhlí byla ukončena v roce 1946.

Právě tato společnost nechala vystavět odvod důlních vod, které působily dolům nemalé potíže ještě dlouhá desetiletí a úřednické domy v Pochlovicích. Ze kterých nás zajímá nejstarší budova dnešního domova pro seniory, které se lidově říká „Zámeček“.

Foto: Originál projektu chebského architekta Karla Mattusche z roku 1923 a takto stavba vypadala v roce 1948

Po druhé světové válce připadl majetek dolů státu a v roce 1948 začal Sokolovský revír obhospodařovat podnik „HDB Sokolov“.

Tam kde díky hornické činnosti vzala původní krajina za své dnes nastupuje rekultivace.

V oblasti revitalizace území postižených těžbou uhlí firma Sokolovská uhelná zahlazuje systematicky vlivy hornické činnosti a dlouhodobě přetváří takto obnovená území v hodnotné krajinné celky. A to jak z hlediska vytváření biologicky hodnotných ekosystémů, tak tvorby podmínek pro rekreační využití člověka v krajině. Příkladem je například koupaliště Michal, golfové hřiště v Dolním Rychnově, naučná stezka na Podkrušnohorské výsypce nebo budované jezero Medard, které je od Kynšperka vzdáleno necelých 15 km.

Jezero Medard k dosažení definitivní výšky hladiny ještě zbývá pár metrů /hloubka 50 m/. Předpokládané dokončení revitalizace okolí jezera a jeho napuštění bude v roce 2018.

Podobně jako u jezera Medard se i tato dvě vodní dílka dočkají celkové revitalizace okolí, které bude sloužit k rekreaci obyvatelstva, sportu i rybolovu. Za letecké snímky dolu „Boží požehnání“ v Kynšperku n. O. a námět na článek děkuji Nadě a Milanovi Náhlikovým. Ještě jednou moc děkuji.

M. Pospíšilová

Proč sbírka pro opuštěná a nemocná zvířata?

Asi proto, že generace našich klientů pamatuje dobu, kdy zvířata byla součástí rodiny, ať plnila jakákoliv poslání. Vždy se o ně starali a ošetřovali s láskou a úctou. Kdežto v dnešní uspěchané době zahlcené různou technikou, kdy člověk má všeho dostatek, zapomíná na vzájemnou slušnost. A hlavně na slušnost ke zvířatům, ke kterým se leckdy chovají stejně, jako by to byla spotřební věc.

A proto si vážíme, že existují lidé, kteří mají v životě poslání pomáhat a zachraňovat zvířata, která to v životě také nemají lehké a jsou odkázáni na pomoc druhých.

My senioři už také potřebujeme pomoc druhých a proto jsme také chtěli ukázat, že i přesto, že máme sami různé problémy, ať to jsou převážně zdravotního, nebo jiného charakteru, tak dokážeme s nadšením a laskavostí pomáhat. A zároveň tímto činem chceme ukázat, že ještě nepatříme do starého železa a kdo ví, komu nebo jak, pomůžeme příště!

Klienti sociálních služeb v Kynšperku nad Ohří

Dne 21.10.2015 jsme předali nasbírané věci, včetně finanční hotovosti 1.300,- Kč.

Nechybělo nadšení z prohlídky útulku, mazlení se se zvířaty a co zůstane, jsou nezapomenutelné zážitky.

Podzimní tvoření...

ve vzduchu je cítit vůně spadaneho listí, hub nebo ovoce. Sklízí se úroda na zahrádkách, kterou zavařujeme nebo ukládáme do sklepa.

Mnozí doma sušíme houby nebo ořechy do cukroví na Vánoce, krájíme jablíčka na křížaly.

Na podzim se příroda obléká do krásných barev až do chvíle, než všechny své převleky složí do truhly přikryté bílým závojem.

Právě tyto barvy nás inspirovaly k výrobě podzimních motivů a věnců, kterými jsme si ozdobili chodbu a dveře do našich pokojů.

Ajak šla práce od ruky našim klientům? To posuďte sami.

Jana Filipová

... výlet do lesa - sbírání hub, pokud možno jedlých :-)

...důležité je najít ta správná místa

... kdepak jsou???

...není třeba, tady jsou...

... a máme důkaz...

... vylezu na posed...

Trocha odpočinku,
společné foto a
jedeme domů...

... co napečeme, navaříme, to si taky sníme...

Houby pořádně očistíme, nakrájíme

... zaděláme na koláč

takový je výsledek.

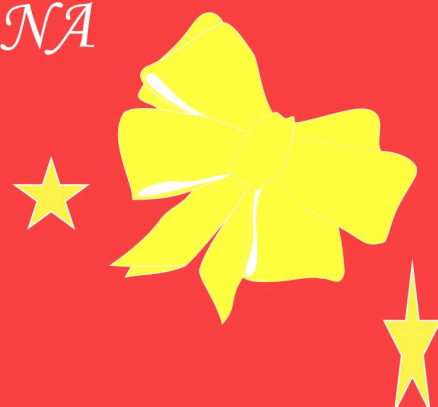
osmažíme, upečeme...

A tááák moc to chutná!

I ostatní si dali,
smaženici
ochutnali,
i ti kteří nesbírali.
Důkaz o tom
žádný není,
že chutnalo jim
velice,
snad jen jiskra v
oku,
při voňavé
vzpomínce.

*Městské kulturní středisko v Kynšperku nad Ohří
VÁS SRDEČNĚ ZVE NA*

ADVENTNÍ KONCERT

Bára Zemanová

*&
Band*

6. 12. 2015 od 17 hodin

v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Kynšperku nad Ohří

- vstupné 40 Kč*
 - předprodej vstupenek již v kině*
- nebo v den konání na místě*

